

KUKÁTKO 4

NA PŘEHLÍDKY NEJEZDÍME S HOTOVÝMI VĚCMI

Suchdolský divadelní spolek SUD ze Suchdola nad Lužnicí se na Popelce představil hned dvakrát. V pátek s inscenací Sherlock Holmes aneb Zrození zla a v sobotu ráno se sci-fi pohádkou Za pět minut dvanáct. K rozhovoru jsme přizvali autorskou dvojici Lenku a Víta Chaloupkovy a představitele Johna Watsona a Roberta Menora 3, Jana Mráčka.

V souboru máte mnoho rodiných příslušníků. Jak vám to funguje?

Lenka: Funguje to skvěle, protože já jsem asi strašně autoritativní. Nějak se mi podařilo celou rodinu zlákat. Původně ale maminka (Lenka Cvrčková, pozn. red.) iniciovala vůbec náš přestup k divadlu, pak jsme se do toho přidali s tatínkem a se sestrou, protože jsme spolu hráli hudbu. Když pak přišel do rodiny můj manžel, už nebylo vyhnutí. Pokud se mnou chtěl trávit čas, musel do divadla.

Ostatní členové souboru jsou všichni ze Suchdola?

Lenka: Dřív to tak asi bývalo, ale v současné době máme ze Suchdola už asi jen dva členy. Všichni se odstěhovali do větších měst za práci a za školou. Divadlo je ale táhne pořád, tak se vrací alespoň na zkoušky.

Na malém městě není jednoduché dělat divadlo, navíc má většinou i jiné role než kulturní. Jak se s tím vypořádáváte?

Lenka: Pravdou je, že část diváků jsme ztratili. Ve chvíli, kdy jsme se jako rodina do divadla zapojili, jsme v divadle hráli komedie. Ty asi víc táhly such-

dolského diváka. Postupně jsme se začali vylepšovat a nápadů přibývalo, zároveň u nás nemáme mnoho diváků, kteří by vyloženě milovali divadlo. Dopadá to tak, že na nás spíš jezdí diváci odjinud, z okolí, z větších měst, různí kamarádi a známí. Nejmiň známí z celé republiky jsme v místě, kde působíme. Nalákat místní není úplně jednoduché, ale snažíme se. Máme problém, že se ve městě každoročně koná bubenický festival, který lidi táhne, a po zbytek roku pak zřejmě žijí v kulturní tmě. Když se nám už podaří někoho přesvědčit, často ho pak už udržíme, jsou většinou příjemně překvapeni, co hrajeme.

Vraťme se k pátečnímu představení. Proč jste zvolili Sherlocka Holmesa?

Vít: My jsme velcí milovníci Sherlocka Holmesa, obzvláště literární tvorby Arthura Conana Doylea. Máme přečtené všechny jeho detektivní knihy, celkově máme vůbec detektivky rádi. Rozhodli jsme se proto, že napíšeme takovou laskavou parodii na Sherlocka Holmesa. Z toho, jak jsme přečetli dílo A. C. Doylea máme pocit, že on to místy taky nebral úplně vážně.

Lenka: Přišlo nám to jako milá věc. Rozhodně si nemyslíme, že je to nedůstojná literatura, spíš jsme naopak potřebovali výmluvu, proč se koukat na různé seriály. Měli jsme je jako studijní materiál.

Myslíte, že nadsázka, kterou jste v inscenaci zvolili, je přitomná už v původní předloze?

Lenka: V jisté míře myslím přítomná je. Když třeba dnes posloucháte starší nahrávky Sherlocka Holmesa, které jsou dělané na vážno, je to řekla bych až neudržitelné. Stejně to je, když si přečtete, co si o tom Doyle myslel sám. Několikrát se snažil Sherlocka zabít, chtěl psát něco jiného, a pak ho pro divácký zájem musel reinkarnovat. Bylo snadné v tom trochu přitvrdit a nadsázku využít. Texty jsme samozřejmě upravovat museli, ale myslím, že fandové Sherlocka si najdou spoustu odkazů, které třeba nás baví.

Pamatuji doby, kdy Lenka Cvrčková říkala, že soubor hraje jen pohádky a že ani to neumí. Na nic víc ani nebyly ambice. Teď jste na Popelce vystihli dvě představení, která obě vyžadují velmi poučenou práci se zánrem. Jak k tomu přerodu došlo?

Lenka: Myslím, že hodně čerpáme z hudební zkušenosti, protože tam jsme zvyklí na jistou míru profesionality, stálé učení se. Byli jsme si vědomi toho, že jde o proces. Od začátku, kdy jsme se jako rodina zapojili do divadla, jsme měli představu, že je potřeba s učením nějak postupovat. Nebáli jsme se oslovovat profesionály, aby nám pomohli. Maminka absolvovala Kurz praktické režie, my tam teď chodíme s manželem, několikrát jsme pozvali Kátu Fixovou na herecké školení, teď pracujeme na jevištní řeči s Evičkou Spoustovou. Druhá věc je, že jsme se rozhodli, že si hry budeme psát sami. Nebylo to proto, že bychom si mysleli, že na svě-

tě není dostatek kvalitnějších divadelních textů, ale protože si myslíme, že známe své možnosti a když napíšeme role lidem na tělo, na výsledku se to projeví. Pak jsme si našli vlastní cestu režie, která hodně vychází z hudby. Přístup i rytmizace celé věci u nás bude vždycky vycházet z hudby, to nás nějakým způsobem vede. Jsme si vědomi, že na herecké stránce je potřeba pořád pracovat, asi nikdy nebudeme dělat divadlo bez kulis a herecky se psit. Mně to osobně ani nepřipadá tak zábavné. Jan: Pokroku určitě pomohlo, když jsme začali častěji hrát. Měli jsme období, kdy jsme hru zkoušeli rok, pak jsme ji zahráli pětkrát a pak zase zkoušení nového. To ani nebyla příležitost někam růst, než se nám pořádně usadil text, už jsme začínali zkoušet novou hru.

Vít: V neposlední řadě nám hodně pomohly přehlídky, na které jezdíme a kde dostáváme cennou reflexi od odborné poroty. Opravdu se snažíme každou příležitost využít a ty, které nám připadají rozumné, zapracovat a na jejich základě inscenace vylepšovat.

Lenka: Myslím, že taky dost pomohlo, když se Vítek zapojil jako technik. Doma hrajeme v kině, a tak si hrozně ceníme, když přijedeme do skutečného divadla, kde jsou úplně jiné technické možnosti. Někdy je to hektické, ale snažíme se to využít a pracovat s tím, když už máme tu možnost. Máme takových věcí hodně a někdy je to samozřejmě na úkor přesnosti, ale osvědčilo se nám to víc, než kdybychom se snažili dlouze vypilovávat jednu. Nejsm to úplně jistá, zda vůbec u amatérů lze dojít k nějaké dokonalosti.

Vypadá to, že v hudbě máte zájem a zkušenosti. Co vás vůbec přimělo zkoušet divadlo?

Lenka: V tom sehnal roli náš matador Petr Toufar, který obnovil tradici suchdolského divadla

Pokračování na poslední straně...

Zoufalý nedostatek kvalitních textových předloh v oblasti činoherního (nejen) divadla pro děti řeší část divadelníků vlastní původní tvorbou. V několika posledních letech se k nim řadí i Suchdolský divadelní spolek SUD ze Suchdolu nad Lužnicí, a to především díky autorské dvojici Lenky a Víta Chaloupkových, s jejichž tvorbou jsme se na letošní Popelce setkali v sobotním dopoledni již podruhé, což je jev více než výjimečný. A nutno říci, že jejich texty mají po kvalitativní stránce podle mě (a nejen podle mě) stoupající

úroveň. Nejinak je tomu i v případě předlohy Za pět minut dvanáct, která v zásadě vychází z půdorysu klasické pohádky nebo chcete-li přímo mýtu, kde je hlavním motivem boj dobra se zlem. Zde je tento boj autory velmi umně zasazen do atraktivního prostředí vesmíru se všemi atributy, které k tomu patří, a tak v jistém slova smyslu můžeme mluvit až o žánru sci-fi, který je řadě současných diváků (a čtenářů) velmi blízký. A právě zmíněné formální uchopení, které se promítá i do samotné jevištní realizace, patří k největším devízám suchdolské inscenace. A to včetně režijně scénografického řešení a celkového výtvarného designu, jenž vynalézavě využívá „odpadových“ materiálů jako např. igelitu nebo umělohmotných fólií, které odkazují k neosobnímu vesmíru, a povyšuje tyto materiály (včetně projekcí) do svébytného a hlavně účinného hávu. A v něm jakoby byl scénicky vyprávěný lidský příběh o překonávání sama sebe, o sebeobětování a nutnosti spolupráce při zdolávání nástrah zla ještě apelativněji. Režisérka (Lenka Chaloupková) využívá takřka beze zbytku jak obsahového, tak formálního materiálu a vytváří působivou divadelní podívanou, okořeněnou jemně parodickými prvky, které naštěstí neupozadují zamýšlené ústřední téma. K tomu jí napomáhají jednak hudební složka (při přehlídkovém představení ne vždy technicky dokonalá) a také již poměrně sebraný herecký kolektiv, z něhož vyniká zejména výkon Jana Mráčka v roli Robota Menora 3., který - byť s omezenými možnostmi

výrazových hereckých prostředků - zvládá všechny nuance své postavy. I když by inscenaci rozhodně prospělo dotažení některých hereckých akcí a zpřesnění některých situací (např. dialog Bílého Trpaslíka s Rudým obrem), byli jsme svědky velmi působivé divadelní podívaně. A závěrečná replika „Připravte mně interfon, asi si budu muset zavolat...“ vydala za všechny happy endy.

Milan Schejbal

HOP-HOP ZUŠ, Ostrov: LUCIE A ZÁZRAKY

Divadelní soubor HOP-HOP ZUŠ Ostrov zpracoval důležité téma reflektující jev, který ve společnosti není ojedinělý a netýká se jen dětí z dětských domovů. Inscenace Lucie a zázraky vznikla na motivy stejnojmenné knihy známého scenáristy Oty Hofmana. Zprostředkovala příběh malé Lucie a jejích kamarádů z dětského domova, kteří hledají rodiče. Tvůrci nejprve rozehráli příběh partnerské dvojice Petry a Mikuláše, jejichž touhou je udělat svět barevnější a veselejší, ale lidé okolo je nechápou a v záměrech obarvit svět je nepodporují. Jejich snahy zarezou-

nují až v dětském domově, kde se Mikuláš potká s malou Lucií a věnuje jí růžového psa, kterého Petra ušila. Lucie se okamžitě chytí naděje, že jí hračku posílá maminka a začne vytoženou osobu hledat. Také Petra se vydá za Lucií, protože z Mikulášova vyprávění usoudí, že jsou si hodně podobné a pro tři je v jejich domě místa dost. Než se obě potkají, podaří se Lucií najít vhodné rodiče i pro další děti z dětského domova a inscenace končí jasným poselstvím, že je důležité nebýt sám. Záměr tvůrců a jejich snaha odehrát citlivé a hluboké představení však v Rakovníku zůstaly nenaplněny. Jednotlivé inscenační nápady jako např. ztvárnění dětí pomocí čepic, rozehraní šicího stroje v továrně, autobus a auta z variabilních paravánů fungovaly výborně. Zůstávaly však bohužel jako zajímavé solitéry. Inscenace, jejíž divadelní stavba je v základu funkční, nezafungovala jako homogenní celek, který diváka vtáhne a nepustí. Rozpadla se na více či méně zdařilé jednotlivosti, což je vzhledem k tématu i schopnostem tvůrců škoda.

Zuzana Vojtíšková

BYLI JSME ODHODLANÍ LUCII DOKONČIT. FILM JSME VIDĚLI AŽ MINULÝ TÝDEN

Soubor HOP-HOP ZUŠ Ostrov se s inscenací Lucie a zázraky pustil do složitějšího tématu dětských domovů a hledání rodičů. Jak současní dětští diváci nahlíží na toto téma? Pro Kukátko odpovídá Irena Konývková.

Proč padla volba zrovna na tématiku dětských domovů?

Spíš padla volba na knížku. U nás v Ostrově se koná festival Oty Hofmana. Od tohoto autora jsme udělali už jednu inscenaci, Útek, a hledali jsme něco pro méně lidí. Také jsme chtěli zkusit jiný styl. Tahle parta loutkařů nikdy nedělala. Kniha Lucie a zázraky mimochodem vznikla až po filmové verzi, kterou jsme poprvé viděli minulý týden. Já ho tedy zhlédla už jako dítě, ale nepamatovala jsem si ho.

Jak dětské publikum reaguje na téma dětských domovů?

Hrajeme představení pro první stupeň základních škol. S dětmi se pak o hře bavíme a jsem až překvapená, že i prvňáci vědí, co je dětský domov, jak se tam děti musí cítit, jak je to s jejich maminkami a podobně. Při dis-

kuzích nejvíce mluví o tom, že ve hře někdo hledá maminku. Bavíme se i o tom, z jakých důvodů se děti do dětských domovů dostávají.

Dokážou si děti při diskuzích představit, jaké to je, nemít maminku a tatínka?

Takhle daleko jsme se s těmi malými ještě nedostali. Spíš s nimi dospějeme k tématu: Nebýt sám. Ptám se jich, koho mají okolo sebe, a mluvíme spíš o rodině jako takové.

Jak se vám v partě, která v Lucii hraje, pracovalo s loutkami?

Přicházejí ke mně děti tak v pěti až šesti letech a odcházejí v osmnácti. Chci, aby si každá parta, která se mnou dramaťák absoluuje, zkusila různé styly a žánry. Každá skupina tedy loutkařinu zažila. V této navíc hraje Ondřej Šulc, který má loutkařinu vystudovanou. Je ale také mým žákem a jednu loutkovou inscenaci zažil už se mnou. Jsem ráda, když si členové našeho souboru vyzkouší alespoň jednu věc v tomto stylu, aby si, když mě pak opustí, řekli, co chtějí a nechtějí dělat.

Jak funguje Ostrov po kulturní stránce? Vychází vám město v takových aktivitách vstříc?

Myslím si, že by Ostrov mohl být kulturnější, ale asi v každém městě bychom všichni chtěli, aby se tam toho dělo víc. Faktem ale je, že nás město podporuje. Pořádáme například Mezinárodní divadelní festival, který dotuje. Jezdí k nám díky tomu soubory z celého světa. Když radnici přesvědčíte o nějakém projektu, můžete na něj získat peníze. Co se divadla týče, tamější dům kultury si spíš zve laskaví komedie, nic pořádného, co bychom tam třeba chtěli my. Ale už se to postupně mění.

Vzniká díky tomu ve městě nějaká kulturní komunita?

Ano. I kolem zmíněného festivalu. Pořádáme ho jednou za dva roky. Jsme základní umělecká škola, takže jsou mezi námi hudebníci, výtvarníci, tanečníci a podobně. Letos jsme tam měli pozvané různé lektory, Pavel Šporcl třeba učil naše houslisty. Večer pak vystoupil a po něm hráli i žáci z naší školy.

Jirka Štraub

Škeble, Lanškroun: HELIMADOE

Soubor ŠKEBLE Lanškroun se nás prostřednictvím vlastní dramaturgie románu Jaroslava Havlíčka „HELIMADOE“ pokusil vtáhnout do retrospektivně vyprávěného světa dospívajícího chlapce Emila, žijícího na maloměstě v rodině úředníka. Už při vědomí toho, že autorem předlohy je výrazný představitel meziválečného psychologického románu je jasné, jak složitý úkol si soubor v čele s Janem Střechou vybral. Poslední dokončený román Jaroslava Havlíčka totiž kromě typických znaků psychologického románu obsahuje celou řadu lyrizujících motivů a obrazů, které není možno zcela jednoznačně vykládat, ale přesto musí nějakou interpretaci v jevištním provedení nabídnout. Iniciační příběh Emila je návratem do dětství, což je častý námět jako útěk značné části autorů předválečné literatury do bezpečné a idealizované fáze jejich života. A i zde se tato předloha vymyká, především neidealizovaným pohledem na dětství. Emil je churavý chlapec mající komplikovaný vztah se svými rodiči a poté, co se stane zvláštní součástí rodiny doktora Hanzalína, otce pěti dcer, ocitá se navíc ve zmatení svých citů

i pudů, tak typického pro dospívající věk. Havlíček „poučený i zatížený“ freudovskými psychoanalytickými východisky rozehrává své oblíbené motivické linie staropanenství, patriarchátu, nesvobody, panoptikální obrazy zlomených a nešťastných osudů, ze kterých se jedna z doktorových dcer Dora snaží vymanit plánovaným útekem z dosahu svého otce a maloměstského způsobu života, který se jí hnusí. Touha po svobodě, dobrodružství i uvolnění potlačovaného sexuálního napětí, která má v předloze osudově fatální rozměr, je v inscenaci pouze naznačena a oslabuje vztah mezi Emilem, který je do Dory blázen a těžce přehlíží čistý cit a lásku další z doktorových dcer, mladičké Emy, která je zase zamilovaná do Emila. Tady však především díky skvělému a autentickému hereckému výkonu hlavní představitelky Emy Kateřiny Toncrové dochází minimálně z její strany k uvěřitelnému vztahu, který se vyvíjí a dozraje až do prozření již dospělého Emila a rozpoznání pravého citu Emy, ovšem v době, kdy už bylo pozdě a Ema následuje osud svých sester. Osud typově dobře obsazené Dory uprchlé s kou-

zelníkem Baldou odsouzené do role jeho doživotní asistentky již tak dobře vystaven není. Především proto, že její pudová rovina byla i vzhledem k divácké adrese značně potlačena.

Formálně v režijně-scénografickém řešení s centrálně umístěným rozpisem služeb doktorových dcer, představující svého druhu „kolo neštěstí“... prostor rámuje chorem, antickou polis... slibovala formálně zajímavou jevištní podobu, která se bohužel postupem času soustředila jen a pouze na odlišení jednotlivých prostředí. Živá hudba se také nestala významotvornou složkou inscenace, ale atmosférotvorně fungovala obstojně. Za zmínku stojí jistě i výkon Víta Šembery v roli Hanzalína i výkony obou rodičů Emilových. Kladem inscenace je i fakt, že prostřednictvím dramaturgie se podařilo zachytit hlavní děj románu a jeho hlavní motivy.

Vcelku však zjevně odlehčená až Poláčkovsky uchopená interpretace Havlíčkovy předlohy, samozřejmě ztratila ony spodní archetypální proudy a sexuální napětí, což je opět vzhledem k divácké adrese zcela pochopitelné. Přesto děkujeme.

Jaromír Hruška

Textů pro tolik lidí je málo. Naše gró je jezdit po zapadlých sálech

Divadelní soubor lanškrounského gymnázia Škeble uvedl na Popelce hru Helimadoe, kde vyjma pěti sester sledujeme na jevišti dalších třináct postav. Jak je těžké zorganizovat početnou skupinu herců? Kukátko se zeptalo režiséra Jana Střechy.

Ve vaší inscenaci hraje osmáct lidí. Jak je těžké organizovat zkoušky?

Je to dáno formátem studentského divadla. Když někdo má zájem hrát, tak ho v zásadě nikdy neodmítnu. Tím pádem neustále hledám nějakou hru pro patnáct až pětadvacet osob. Ta-

kových textů je málo. Inscenace o čtyřech až pěti lidech vůbec nehrajeme, protože těch ostatních patnáct by vždycky muselo sedět, a není v mých silách nebo v silách někoho jiného dělat několik inscenací za rok naráz. Takže tohle je vlastně taková z nouze ctnost.

Mnoho souborů musí řešit problém s nedostatkem herců. Vy jich naopak máte hodně. Dá se to brát i jako přednost?

Hry pro takové obsazení se hledají těžko. Často si člověk musí nějaký příběh zdramatizovat nebo ho nějakým způsobem upravovat. Studentům také nesluší všechno, nemůžeme hrát o žádných krizích středního věku nebo něco podobného. Musíme vždycky vybrat nějakou hru, která by pro diváka byla ve studentském provedení alespoň trochu uvěřitelná, takže buď hrají sami sebe, nebo děti, nebo třeba nějaké sci-fi a tak

dále. Vždycky musí jít o nějakou stylizaci, která vyhovuje studentskému tělesu.

Zpracovali jste text Jaroslava Havlíčka. Vybrali jste si ho i z jiných důvodů?

Je to kniha, kde vystupuje relativně hodně mladých lidí. Co se týče postav starších lidí, jako je třeba doktor nebo Emilovi rodiče, měli jsme zrovna k dispozici herce, kteří se blížili maturitě a kteří byli už vzhledově i zkušenostmi schopní něco takového zahrát. V zásobníku máme vždycky nějakých dvacet až třicet námětů. Vytahují se podle toho, jací lidé jsou zrovna v tu chvíli v souboru k dispozici. Teď zrovna byl relevantní text, který jsem musel dramaturgizovat podle románu, protože mi není známo, že by ho někdo u nás někdy hrál jako divadlo. Pátral jsem po tom a nic jsem nenašel. Existuje film, ale tím jsme se řídit nechtěli.

Snažíte se v uvádění nových inscenací udržovat pravidelné tempo?

Smyslem naší činnosti je jezdit

a hrát. Ne zahrát inscenaci rodičům, pak na jedné dvou přehlídkách a konec. Gró je jezdit po různých zapadlých sálech, když si taháme vlastní světla a získáváme různé zážitky s výpadky jističů a podobně. Takové to tahání káry. Proto bych pokládal za špatné, kdyby se připravila nějaká hra, zahrála se čtyřikrát a šlo se od ní. Říkáme, že aby to k něčemu bylo, musí se před publikem vystoupit alespoň patnáctkrát.

Kolikrát jste už hráli Helimadoe?

Dnes to bylo po sedmnácté. Už nás čeká jen derniéra.

Zmínili jste, že připravujete další hru. Jaká to bude?

Nejzkušenější herci nám přerušují a mám zase skupinku mladých, kteří ale nemají žádné zkušenosti. Děláme takovou utužovací hru na motivy povídky Pučálkovic Amina.

Jirka Štraub

PROGRAM

NEDELE 9. ŘÍJNA 2022

10.00 – 10.30 a 14.30 – 15.00, Kulturní centrum

Brambůrky, Most

režie: Brambůrky, Most

Brambůrky, Most

HRNEČKOVÁ KARKULKA

(3+)

12.30 – 14.00, foyer

Rozborový seminář (Hrnečková Karkulka)

HOST PŘEHLEDKY

10.00 – 10.45 a 14.30 – 15.15, Tylovo divadlo

Toy Machine

režie: Tomáš Běhal

Tomáš Běhal podle Boženy Němcové

POPELKA

(3+)

15.30, foyer

Slavnostní zakončení Popelky Rakovník 2022, vyhlášení výsledků a předání ocenění

... pokračování z titulní strany

a celý život se divadlu věnoval. Dlouhou dobu to byl on, kdo vůbec držel celou tradici a bez něj by divadlo v Suchdole nebylo. Chtěl nazkoušet komedii Pamfílo a spol. a napadlo ho, že když jsme činní v této lokalitě, proč tam nedat i nějaké renesanční písně a kontaktoval naši rodinu. Myslím, že se pak nestačil divit. S tím se asi vypořádává hodně souborů, jak skloubit generace, když představa o divadle může být jiná. V tom byl Petr naprosto úžasný a to bych ráda vyzdvihla. Byl ochoten s námi spolupracovat i na věcech, ke kterým třeba ze začátku neměl důvěru. Byl si vědom toho, že divadlo musí

nějak pokračovat, abychom ho udrželi, říkal nám svůj názor a jeho zpětná vazba byla velmi cenná. Dělal s námi věci, které si asi v životě nemyslel, že je dělat bude. Hororová pohádka, hrát o krvi a ustříhaných prstech... Nějakou dobu to trvalo, ale on se rozhodl, že v tom s námi pojede a věřil tomu. Bohužel jsme o něj přišli. Celý život toužil zahrát si na Hronově a tím ukončit divadelní kariéru a zemřel v roce, kdy jsme pak v létě na Hronově hráli. Myslíme na něj pořád a víme, že bez něj bychom nikdo divadlo v Suchdole nedělali.

Vaše sobotní pohádka Za pět minut dvanáct koketuje se

žánrem sci-fi. Co vás vedlo k tomto výběru?

Lenka: Nebudeme nic zastírat, žánr sci-fi máme prostě také rádi. Je to skvělý způsob, jak reflektovat současnost, kdy se divák nejen baví, ale zároveň mu tam podsouváme myšlenky, které se týkají dneška. V divadle platí, že aktuální není aktuální druhý den, takže proč se neposunout o tisíc let a vidět, že problémy přetrvávají. Chtěli jsme dělat sci-fi a jelikož už máme zkušenost s pohádkami, říkali jsme si, proč to neudělat jako pohádku? Zkoušeli jsme hodně variant a nejvíce se nám líbilo, že to bude naprosto minimalistické, že nebudeme dělat tisícero geniálně provedených efektů, ale že všechno vyrobíme z papundeklu, hudba bude naprosto minimalistická, upravené lidovky, bude tam kouř, ale na scéně skoro nic a promítání bude abstraktní. Bylo to myslím v duchu minimalismu. Co se nám v této pohádce podařilo lépe než u jiných bylo, že máme dobré reakce z představení pro školy. Paní učitelky nám říkaly, že se s představením dá následně dobře pracovat v hodinách. Pro Popelku jsme udělali program, kde jsou QR kódy na youtube, kde je nahráno, co je to bílá díra, co je trpaslík, aby s tím děti mohly následně pracovat

a bavit se o tom, co v pohádce bylo a proč. To jsme dříve v pohádkách nedělali, trochu jsme si syslili druhou rovinu pro sebe. Tady se nám podařilo, že s ní mohou pracovat i děti a zpětně v představení hledat i věci, které by je nenapadly hned při sledování příběhu, jak zachraňujeme princeznu.

Jakým způsobem dáváte dohromady text? Napišete pevnou verzi nebo text vzniká při zkoušení?

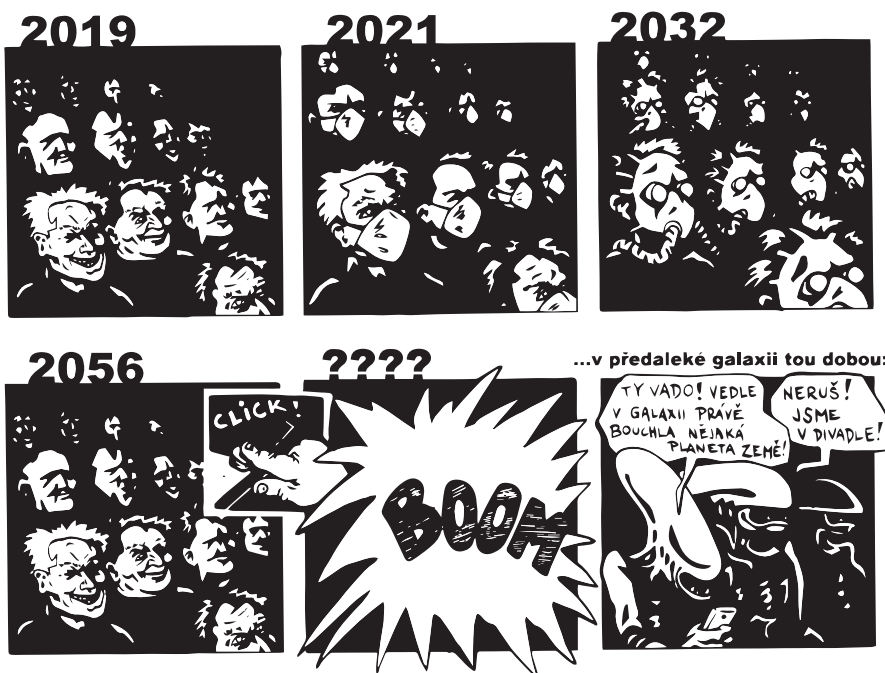
Vít: My se o tom s manželkou vždycky hodně dlouho bavíme. Vymyslíme všechny věci do detailů, jaká bude scéna, co tam bude za hudbu, pak to za víkend sepíšeme a začínáme zkoušet. Jan: Hodně jsme zkoušení zefektivnili, teď máme třeba za tři měsíce nazkoušeno. Docela to odsejpá a je to fajn v tom, že je na všechny trošku tlak a opravdu pak čas zbytečně neztrácíme. Jak jsme všichni zdaleka, nemůžeme pak rok dojíždět, abychom něco nacvičili. Úpravy ale děláme, i když se představení hraje, například právě po zpětné vazbě na přehlídkách.

Lenka: Pro nás jsou přehlídky velmi důležité. Není to tak, že jedeme na přehlídky, když máme odehraných třicet repríz, ale naopak tam jedeme ze začátku. Dozvíme se něco podstatného, a to nám pomůže v procesu zkoušení. Je to možná na úkor toho, že představení nejsou úplně detailně udělaná, ale přišlo by mi nesmyslné jet s hotovou věcí na přehlídku, kde se dozvím připomínky, které už nikdo nebude ochoten zapracovat.

Jan: V době covidu jsme si zrovna u Sherlocka vyzkoušeli i období online zkoušek, což byla skvělá zkušenost, protože jsme měli čas se soustředit na takové detaily, na které se na obvyklé zkoušce často nedostane. Na fyzické zkoušce se dělá text, pohyb, kdežto online jsme měli prostor jít do hloubky takových věcí, jako je třeba motivace postav. Mám pocit, že od té doby o tom i naživo mluvíme víc. To byla výhoda, kterou jsme si na covidu našli.

Petra Slížková

PROGNÓZA DIVADELNÍHO VÝVOJE

REDAKCE ZPRAVODAJE

šéfredaktorka: Petra Slížková, redaktor: Jiří Štraub,

ilustrace: David Daenemark, korektury: Lída Strejcová, foto: Jan Švácha,

sazba a tisk: Michal Varga (propagace KC)

TOTO 4. ČÍSLO VYŠLO 9. ŘÍJNA 2022